

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Τρέλλα! συνέχισε ο 'Ερρίκος παράφορα. "Έχτισα άπάνω στην άμμο και μία πνοή ανέμου έφτασε για να ρίξει κάτω τό οικοδόμημα τών έλπίδων μου...Τό όνειρό μου δέν υπάρχει πείσι!

Δέν ένοιωθε τό γλυκό σφιέμο τών δαχτύλων τής Αύγης, δέν ένοιωθε καθόλου τά πύρινα δάκρυά της πού κυλούσαν επάνω στό χέρι του...

—Γιατί ήρθα εδώ; είπε σκουπιζοντας τό μέτωπό του. Τι μέ χροειάζοντανε εδώ;... Ποιός είμαι;... Μήπως αυτή ή γυναίκα είχε δικη;... Μά γιατί κλαίς, Αύγη;

—Κλαίω πού σέ βλέπω έτσι, 'Ερρίκε, τραύλιε ή φτωγή νέα.

—Αν σέ δω άργότερα να κλαίς, θα πεθάνω...

—Γιατί να μέ δης να κλαίω, 'Ερρίκε;

—Ξέρω κ' έγώ;... Αύγη, Ξέρει κανείς τήν καρδιά τών

γυναϊκών! Μήπως ξέρω άν μ' αγαπάς;...

—'Αν σ' αγαπώ! φώναξε ή νέα κόρη μ' πάθος.

Ο 'Ερρίκος τήν κούταξε αγόρταγα.

—Μέ ρωτάς άν σ' αγαπώ; επανέλαθε ή Αύγη. 'Εσύ μου τό

ρωτάς αυτό, 'Ερρίκε;

Ο Λαγκαρντέρ τής έβαλε τό γέρι του στό στόμα κι' εκείνη

ή φίλησ. Ο 'Ερρίκος τό τράβηξε άμέσως σάν να τό είχε κά-

νει μία φλόγα.

—Συχώρεσε με, τής είπε. Είμαι άναστατωμένος... Καί όμως

πρέπει να μάθω... Πρέπει να μάθω!... 'Ακου και σκέψου καλά,

γιατί παίζουμε εδώ τήν εύτυχία ή τή δυστυχία όλης μας τής

ζωής. 'Απάντησε, σέ ίκετεύω... 'Απάντησέ μου με όλη σου τή

συνείδησι, με όλη σου τήν ψυχή...

—Θά σοί άπαντήσω, όπως θ' άπαντούσα στον ίδιο τόν πατέρα

μου, είπε ή Αύγη.

Ο 'Ερρίκος έγινε πελιδνός κ' έκλεισε τά μάτια του.

—Όχι αυτό τούμαι! τραύλιε με μία φωνή τόσο αδύνατη,

ώστε ή Αύγη μόλις τήν άκουσε. Ποτέ αυτό τούμαι!... Θεέ μου!

έφακλούθησε έπειτ' από μία αιωπή, άνασπώνοντας τά όγρα

μάτια του. Μονάχα ως πατέρα τής με βλέπε!...

—Ω! 'Ερρίκε! έκανε ή Αύγη, ή όποια είχε κοκκινίσει έξα-

φια κ' έγινε πιό γοητευτική.

—Όταν ήμουν παιδί, ψιθύρισε ο 'Ερρίκος, οί άνθρωποι τής

ήλικίας μου μου φαινόταναν γέροιο.

Και μέ φωνή γλυκειά και τρεμάμε-

νη έξακολούθησε:

—Πόσων ετών μέ κάνεις, Αύγη;

—Τί μ' ένδιαφέρει ή ηλικία σου,

'Ερρίκε;

—Θέλω να μάθω τή σκέψι σου...Πό-

σων χρόνων μέ κάνεις;

Και καθώς απεύθυνε τήν ερώτησι

αυτή, φαινόταν σάν ένοχος πού περι-

μενε τήν καταδική του.

Η Αύγη πάλι χαμήλωσε τά μάτια

της και τό στήθος της άρχισε να

γυπιάει δυνατά. Για πρώτη φορά ο

Λαγκαρντέρ έβλεπε τήν παρθενηκή

της αιτώ να ζυπνιάει και τού φάνηκε

πως άνοιγαν μπροστά του ή πύλες

τού ούρανοϋ.

—Δέν ξέρω τήν ηλικία σου, 'Ερρί-

κε, είπε. Μά γ' ήθε φορά πού σέ λέω

πατέρα μου, μου έρχεται να γελάσω.

—Γιατί, κόρη μου;... Καί όμως θα

μπορούσα να είμαι πατέρας σου...

—Εγώ όμως δέν θα μπορούσα να

είμαι κόρη σου...

Η άμφοροσία πού έπιναν οί άθανά-

τοι θεοί ήταν ξείδι και χολή μπροστά

στή γλυκύτητα αυτής τής φωνής, πού

ήκουσε τόν 'Ερρίκο. 'Εντούτοις ο

Λαγκαρντέρ έξακολούθησε, θέλοντας

να πιή τήν εύτυχία ως τό τέλος:

—'Ημουν πιό μεγάλος άπ' ότι εί-

σαι, Αύγη, τώρα, όταν ήρθες στον

κόσμο... 'Ημουν κιόλας άνδρας.

—Αυτό είν' αλήθεια, τού άπάντησε ή νέα, άφού μπορούσε να κρατάς με τό ένα σου χέρι τό λίκνο μου και τό σπαθί σου με τό άλλο...

—Αύγη, παιδί μου πολυαγαπημένο, μη μέ κутτάξεις άνάμε-

σο από τήν εύγνωμοσύνη σου... Κούταξέ με έτσι, όπως είμαι...

Η Αύγη άκούμπησε τά δυο τρεμάμενα χέρια της επάνω

στούς ώμους του κι' άρχισε να τόν κутτάζει θαθεία μέσα στά

μάτια.

—Δέν ξέρω τίποτε στον κόσμο, έπρόφερε σέ λίγο μέ φωνή

άργη, με τό χαμόγελο στά χείλη και μέ τά θλέσφαρα μισοχα-

πλωμένα, τίποτε πιό καλό, τίποτε πιό εύγενικό, τίποτε πιό

ωραίο από έσένα, 'Ερρίκε μου!...

Λ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Τή στιγμή εκείνη προπάντων πού ή εύτυχία φωτιστεφάνωσε τό μέτωπο τού Λαγκαρντέρ, ο ήρωας μας ήτανε νέος όσο κ' ή Αύγη και ωραίος όσο κ' εκείνη...

Κι' όμως έλαμπε από όμορφιά εκείνη τή στιγμή ή Αύγη!...

—'Αν έβλεπα τήν έρωτευμένη παρθένα να κούθει τήν φλόγα

των ματιών της πίσω άπ' τό κρότι των μακροϋν της θλαρα-

ρίδων, άν έβλεπα τό στήθος της πού έπαλλε, και τό τρυφερο

της χαμόγελο, θα θαμπωνόσαστε, θα μεθούσατε!... Η μεγάλη

κι' αγνή αγάπη, ή αγία τρυφερότης, ή όποια ένώνει δυο ύ-

πάρχεις σέ μία μόνη, ή αγάπη, αυτό τό δώρο, πού ο Θεός,

μέσ' στην άπεραντή καλωσύνη του, δίνει στούς ανθρώπους, τό

μάννα αυτό πού φέρνει στη γή τή δροσιά τού ούρανοϋ, ή αγά-

πη πού έξερει να όμορφανίσει κι' αυτήν άκόμα τήν ασχημία, ή

αγάπη πού δίνει στην όμορφία ένα θείο φωτιστεφάνο, ή αγά-

πη θρισκάνον έκεί, στεφανώνοντας τό πρόσωπο τής έκπαγλης

έκείνης νέας.

Ο Λαγκαρντέρ έσφιξε επάνω στό στήθος του τήν Αύγη,

πού ριγούσε σύγκορμη. 'Επακλούθησε μία μακρά αιωπή.

—Όστόσο τά χείλη του ένώθησαν με φίλημα.

—Εύχαριστώ! Εύχαριστώ! ψιθύρισε τρελλός από εύτυχία ο

'Ερρίκος.

Τά μάτια τους μιλούσαν.

—Πές μου, ρώτησε σέ λίγο ο Λα-

γκαρντέρ, πές μου, Αύγη, ήσουν πιό-

ποτε εύτυχισμένη κοντά μου;...

—Ναί, τρισευτυχισμένη, 'Ερρίκε

μου, άπάντησε ή νέα.

—Και όμως, Αύγη, έκλαμες σήμε-

ρα...

—Τό ξέρεις αυτό, 'Ερρίκε;

—Ξέρω ό,τι σέ άφορά... Γιατί έ-

κλαμες;

—Γιατί κλαίνε τά κορίτσια, είπε ή

Αύγη, άποφύγοντας ν' άπαντήση

στην ερώτησι του.

—Εσύ δέν μοιάζεις με τ' άλλα κο-

ρίτσια... Για να κλαίς, έπρεπε νάχεις

κάποια άφορμή... Σέ ίκετεύω, πές

μου γιατί έκλαμες;

—Γιατί άπουσίαζες έσύ, 'Ερρίκε...

Σέ βλέπω τόσο σπάνια. Έκλαιγα έ-

πίσης γιατί...

Μά δίστασε να συμπληρώση τή

φράσι της και γύρισε άλλου τό θλέμα

της...

—Γιατί; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

—Είμαι τρελή, 'Ερρίκε, τραύλιε

ή νέα κατακόκκινη. Σκεφτόμουν ότι

ύπάρχουν πολύ ωραίες γυναίκες στο

Παρίσι κι' ότι όλες αυτές ή γυναίκες

θα σέ λαχταροϋν κι' ότι ίσως...

—'Ισως; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

τρελλός από εύδαιμονία.

—Ότι ίσως αγαπάς μία άπ' αυτές

Ο Λαγκαρντέρ έσφιξε επάνω στό στήθος του τήν Αύγη...

περισσότερο από μένα...

Κ' έρχομαι τό καταπόφορο μέτωπό της μέσα στό στήθος του Λαγκαρντέρ.

—Δέν περίμενα ποτέ νά μου χαρίση ο Θεός μιá τέτοια ευτυχία! Ψυθόρισε έκτετακώς έκστατικός. Πρέπει λοιπόν νά πιστέψω...

—Πρέπει νά πιστέψης ότι σ' άγαπάω! φώναξε ή Αύγη, πνιγοντας μέσα στό στήθος του πολυαγαπημένου της τόν ήχο της ίδιας της φωνής, πού τήν τρώμαξε...

—Μ' άγαπάς, Αύγη!... Ω! Είν' αλήθεια; Μά ξέρεις, Αύγη, τήν καρδιά σου!...

—Η καρδιά μου μιλάει κ' έγώ τήν άκούω...

—Χθές άκόμα ήσους είμαι γυναίκα... Έρρίκε, Έρρίκε, σ' άγαπάω! Ο Λαγκαρντέρ έφερε τά δύο του χέρια στό στήθος του.

—Κ' έσύ; ρώτησε ή Αύγη.

Ο Έρρίκος δέν μπόρεσε παρά νά τραυλιση μέ φωνή πού έτρεπε αυτά τά λόγια μόνο:

—Ω! Είμαι εύτυχία! Είμαι εύτυχής!...

Μά έξωσαν ένα σύννεφο σκοτεινιάσε τό μέτωπό του. Βλέποντας αυτό τό σύννεφο, ή ποιηρούλα Αύγη χτύπησε τό πόδι της και είπε:

—Τί είνε πάλι;

—Κι' άν ποτέ μετανοούσες για τήν άγάπη σου, πρόφερε μέ σιγαλή φωνή ο Έρρίκος ο όποιος φίλησε τά μαλλιά της.

—Και γιατί νά μετανοήσω, άφού θά είσαι πάντα κοντά μου...

—Άκουσε, Αύγη... Θέλω να σου δείξω άπόψε μερικά άπό τά μεγαλύτερα τού κόσμου... Είδες τήν αύλη, τόν πλάτο, τήν πολυτέλεια... Άκουσε όλους τούς πρόσχαρους θορύβους μιáς μεγάλης έορτής... Τί σκεφτάσαι για τήν αύλη...

—Η αύλη είνε ώραία άπάντησε ή Αύγη. Μά δέν τά είδα άκόμα όλα... Δέν είν' έτσι.

—Νοιώθεις τόν έαυτό σου και μωμένο γι' αυτή τή ζωή; Τό βλέμμα σου λάμπει... Θά σού άρεσε αυτός ο κόσμος πού ζή μέσα στην άγλη;

—Μαζύ σου, ναί...

—Και χωρίς έμένα; ρώτησε ο Έρρίκος.

—Χωρίς έμένα, τίποτε δέν θά μου άρεσει...

Ο Έρρίκος πήρε και τά δύο της χέρια και τά έφερε στό στόμα του... Επειτα τή ρώτησε πάλι.

—Είδες αυτές τίς γυναίκες πού περνούσαν γελαστές; —Φαινόντουσαν εύτυχιμένες, τόν δέικομε ή Αύγη, και πολύ άριστές...

—Είνε εύτυχιμένες πράγματι αυτές ή γυναίκες... Έχουν πάργους, μέγαρα...

—Όταν όρκοκασαι μέσα στό σπίτι μας, Έρρίκε, τό άγαπάω περισσότερο άπό παλάτι...

—Έχουμε φίλες...

—Κ' έγώ έχω εσένα!

—Έχουν οίκογένεια...

—Η οίκογένειά μου είνε σύ...

Η Αύγη έδινε όλες αυτές τίς άπάντησεις, χωρίς νά διατάζει, μ' ένα εϊλικρινές χαμόγελο στό χείλη της. Μιλούσε ή ίδια ή καρδιά της. Μά ο Λαγκαρντέρ ήθελε νά γίνη ή δοκιμασία πλήρης. Έπικαλέστηκε όλο τό θάρρος του και είπε έπειτ' άπό μιá μικρή σιωπή.

—Η γυναίκες αυτές έχουν μητέρα!...

Η Αύγη χλώμισσε και τό χαμόγελό της εξαφανίστηκε άπό τά χείλη της. Ένα δάκρυ κύλησε μέσ' άπό τά μισόκλειστα θλέφαρά της. Ο Λαγκαρντέρ άφησε τά χέρια της κι' άμέσως έκείνη τή έφερε έπάνω στό στήθος της.

—Μητέρα! έπανελάθε ύψιστως τό θλέμματά της στόν ουρανό. Συχνά πράγματι συλλογίζομαι τήν μητέρα μου. Έπειτ' άπό σένα, Έρρίκε, τή μητέρα μου σκεφτόμαι περισσότερο...

Τά ώραία της μάτια φαινόντουσαν σαν νά προσέχουνται μέ πάθος.

—Άν είχα τή μητέρα μου έδώ, μαζύ μέ σένα, Έρρίκε, —έξακολούθησε,—άν τήν άκούγα νά σέ φωνάζει: «Παιδί μου!»,... Ω! ή χαρής τού παραδείσιου θά ήσαν τίποτε μπροστά στην εύτυχία μου... Μά—ζανάσε σέ λίγο—άν έπρόκειτο νά διαλέξω ανάμεσα στή μητέρα μου και σέ σένα...

Δέν άποτελείωσε τή φράση της. Μά έπρεσε συντριμμένη στην άγκαλιά του Έρρίκου και φώναξε μέ τήν φωνή της κομμένη άπό λυγμούς:

—Σ' άγαπάω! Ω! Σ' άγαπάω! Σ' άγαπάω!

Ο Λαγκαρντέρ σηκώθηκε... Μě τό ένα χέρι του, τήν κρατούσε έπάνω στό στήθος του και μέ τό άλλο φαινόταν σαν νά έπικαλείται τόν ουρανό για μάρτυρα.

—Ο Θεός πού μάς θλέπει, φώναξε παράφορα, ο Θεός πού μάς άκούει και μάς κρίνει, θλέπει τώρα έτι μου προσφέρεις τήν άγάπη σου... Τή δέχομαι κι' όρκίζομαι ότι θά γίνης εύτυχιμένη.

Η Αύγη μισάνοιξε τά μάτια της κ' έβειδε τά λευκά της δόντια σ' ένα χλωμό χαμόγελο.

—Ευχαριστώ! Ευχαριστώ! έξακολούθησε ο Λαγκαρντέρ, φιλάοντας τό μέτωπό της κόρης του Νεφέρ. Δές τήν εύτυχία πού μου χαρίζεις... Κλαίω... Γελάω... Είμαι μεθυσιμένος και τρελλός... Ω! είσαι παιά δική μου, Αύγη, δική μου όλόκληρη!... Μά τί έλεγα πρό όλιγου... Μή πιστεύεις σ' αυτό πού σου έλεγα, Αύγη!... Είμαι νέος! Ω! είπα ψέμματα... Νοιώθω νά ξεχειλίσει μέσα μου ή νεότης, ή δύναμις, ή ζωή... Θά γίνουμε εύτυχιμένοι!... Εύτυχιμένοι για πάντα! Ναί, λατρεμένο μου, δέ σου έχουν τά χρόνια μου φαίνονται πολύ πού μεγάλοι όπι μένα... Και ξέρεις γιατί; Θά σου τό πώ... Γιατί κάνουν ότι έκανα έγω πριν συναντήσω τό λίκνο σου στό δρόμο μου... Έσορεύονταν, πίνουν, χαρτοπαίζουν και κάνουν ένα σωρό άλλα πράγματα. Όταν μάλιστα είνε πλούσιοι όπως ήμουν έγώ, πλούσιος άπό άτρόμητο θάρρος, σταπαλόταν τρελλά τους θησαυρούς της νεότητός των... Μά σέ μένα παρουσιάστηκες έσύ, Αύγη, κι' έγινα άμέσως φίλδργυρος. Ένα θείο ένστικτο μ' έκανε νά σταματήσω άκόρες τίς άσωτιές της καρδιάς... Έθρησούρια για νά σου φυλάξω όλόκληρη τήν ψυχή μου... Έκλεισα όλη τήν όρμη τών ώράϊων χρόνων τής νεότητός μου, μέσα σ' ένα χρηματοκιβώτιο... Δέν άγάπησα πειά τίποτε...δέν έπέθυμισα τίποτε. Και νά τώρα πού τό πάθος μου, τό όποιο κοιμόταν τόσα χρόνια, έμπνέει νέο και δυνατό... Η καρδιά μου δέν είνε μεγαλύτερη άπό έίκοσι χρόνια!... Μ' άκούς, χαμογέλας, μέ νομίζεις τρελλό... Είμαι τρελλός άπό εύτυχία, είν' αλήθεια, μά μιλάω λογικά. Τί έκανα σ' όλ' αυτά τά χρόνια; Τά πέρασα όλα, όλα, θέπνοντας τίς νά με' δαλ' αυτά τά χρόνια; Τά πέρασα όλα, όλα, θέπνοντας τίς νά με' δαλ' αυτά τά χρόνια; Τά πέρασα άνασχητώτως τή χαρά μου μέσ' στό χαμόγελο... Ναί, μά τό Θεό, είχα δική: Ένω τήν ήλικία νά γίνω εύτυχιμένος, τήν ήλικία ν' σ' άγαπήσω! Είσαι δική μου! Θά γίνουμε τό πάλιν ένας για τόν άλλο. Δέν θά ύπάρχη τίποτε έκτός άπό μέ σόν κόσμο... Ω! πάλι σέ κάποιο άγνωστο καταφύγιο, μακριά άπό όω, πολύ μακριά... Η ζωή μας θά είνε ή άγάπη, μονάχα ή άγάπη, πάντοτε ή άγάπη!... Μά μιλά, λοιπόν, Αύγη, μιλά!...

Έκείνη τόν άκούε γοητευμένη.

—Η άγάπη! έπανελάθε σαν νά άνιερειυόταν, μονάχα ή άγάπη, πάντοτε ή άγάπη!

—Ας ξεαναγυρίσουμε τώρα στους δύο παλληκαράδες μας, τόν Παπουάιλ και τόν Κοκαρντάς, πού τούς άρσησαν άπελιπιμένους, γιατί έχασαν τά ίχνη της Αύγης, τήν όποία τούς είχε άνασείσει ο Λαγκαρντέρ νά παρακολουθούν άγρυπνα.

—Και τώρα τί θά κάνουμε ;...

Πού θά πάμε;... ρώτησε ο Κοκαρντάς.

—Θά πάμε στην κηδεά μας, διάβολε! άπάντησε ο Παπουάιλ.

Και άρχισαν νά κλαίνε τή μοίρα τους, γιατί ήσαν βέβαιοι πώς ο Λαγκαρντέρ θά τούς σκότωνε, όταν έξαφνα άκουσαν θήματα κοντά τους. Άμέσως οι δύο παλληκαράδες ένας τρύπωναν μέσα σ' ένα σύδνετρο για νά κρυφτούν.

Τά θήματα πλησιάζαν. Ήταν έν' άπόσπασμα στρατιωτών, έπικεφαλής τού όποιου θόδιζε ο άξιωματικός της άνακτορικής φρουράς Μπουβέ. Ο Παπουάιλ κι' ο Κοκαρντάς μπορούσαν τώρα ν' άκούνε τί έλεγαν οι άνδρες τού άποσπάσιματος μεταξύ τους.

—Βρίσκειται άκόμα μέσα στόν κήπο, θεβαίωμε ένας λοχίας τών σιαματοφυλάκων. Ρώτησε όλους τους τοζότες, και τούς φύλακες τών πυλών. Άπό τό κοστούμι τού μπουρέ νά τόν αναγνώριση κανείς εύκολά!... Δέν τόν είδαν νά θγαίνη έξω...

—Ω! Δέν ξέρετε τί παλληκάρη πού είνε! Τόν είδα νά τινάζη τόν πρίγκηπα Γκουζάγκα και νά τόν κάνει νά τρέμη...

—Προσοχή, παιδιά!... πρόσταξε ο Μπουβέ. Ξέρετε ότι είνε ένας έπικίνδυνος άντιπάλος.

Και άπομακρύνθηκαν...

Μιά άλλη περίπολος περνούσε κοντά στό άνάκτορο και μ' άλλη στό βάθος τού κήπου... Παντού τά φώτα έσβυναν στό πέρασμά τους. Θάλεγε κανείς πώς στό εσθμο αυτό παλάτι θά γινόταν κάποιο δράμα μετά τό γλέντι...

—Μικρέ μου, είπε ο Κοκαρντάς, θέλω να σου πω άλλουσιότατα, τόν Μικρό μας Παισιάνο, τόν Λαγκαρντέρ...

—Ετσι φαίνεται, άπάντησε ο Παπουάιλ.

—Άκουσα νά λένε μέσα στό παλάτι ότι κακομεταχειρίστηκε

Είδαν έν' άπόσπασμα στρατιωτών !...

τόν πρίγκιπα Γκονζάγκα. Γι' αυτό θέλουν νά τον συλλάβουν...
—Και για νά τον θρουν θρουνού τά φάτα;

—Θά έχουν τους λόγους τους για νά τόν κάνουν αυτό...

—Μά την πίστι μου! είπε ο Πασπούάλ. Είνε καμιά πενήντα ριά εναντίον ενός... Άν άποτύχουν αυτή τή φορά...

—Μικρέ μου, τόν διέκοψε ο Κοκαρντάς, θ' άποτύχουν. Ο Μικρός Παριονός μας έχει τό διάβολο μέσα του... Τό καλύτερο που έχουμε νά κάνουμε κι' έμεις είναι, αντί νά περιμένουμε νά μάς βρῆ αυτός, νά πάμε νά τόν θρουνέ έμεις και νά τού προσφέρουμε τή κορμιά μας...

—Ποιός ξέρει; έπρόσθεσε ο Πασπούάλ, υ' έλπιδα. Μπορεί και νά μάς χρειασθή.

Και άρχισαν νά ψάχνουν για νά θρουν τόν Λαγκαρντέρ.

Η νύχτα ήταν κατασκοτεινή. Έξασφα οι δυο παλληκαράδες μας είδαν νά φωτίζονται τά παράθυρα του πρώτου πατώματος του διαμερισματος του αντιβασιλέως.

Σχεδόν άμέσως ή πόρτα ενός έξώστη άνοιξε κι' ο ίδιος ο αντιβασιλέως παρουσιάστηκε σ' αυτόν.

—Κόριο, είπε σέ μερικούς ανθρώπους που τόν περιτοίχιζαν, πρέπει με κάθε τρόπο νά τόν συλλάβετε ζωντανό...

—Όπως είδαμε, ο Λαγκαρντέρ κ' ή Αύγη είχαν λάθει την ά πόρτα νά φύγουν!...

Ο Λαγκαρντέρ ούτε ύποψιάζοταν καν τί γινόταν στον κήπο. Έλπίζε ότι θά μπορούσε νά φύγει μαζί με τή συντροφιά σή

του από την πόρτα τής οποίας ο θυρωρός Μπρεάν ήταν ο φύλαξ. Είχε ξαναθάψει τό μαύρο του ντόμινο και τό πρόσωπο τής Αύγης κρυβότανε πάλι κάτω άπ' τή μάσκα τής Έθγηναν έξω από τό θυρωρείο. Είδαν τότε δυο ανθρώπους γονατισμένους μπροστά στο κατώφλι έξω.

—Έκάναμε ό,τι μπορούσαμε, κύριε Ιππότη! είπαν συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπούάλ. —γιατί αυτοί ήταν—μά την χάσαμε τή μικρούλα μπρός άπ' τά μάτια μας. Συχωρέστε μας!

—Ω! έπρόσθεσε ο Κοκαρντάς. Ήταν μία νεράιδα αυτή ή μικρή και έξασφαίστηκε.

Μά ο Πασπούάλ, βλέποντας την Αύγη πίσω άπ' τό Λαγκαρντέρ, φώναξε:

—Δόξα σοι ο Θεός! Νά την!

Ο Κοκαρντάς έτριβε τά μάτια του!

—Άπάνω! τούς πρόταξε ο Λαγκαρντέρ.

Επειτα, βλέποντας έξάφνα μία περίπολο στην άκρη τής δεινδροστοχίας, ρώτησε:

—Τί σημαίνει αυτό;

—Αυτό σημαίνει ότι έχει αποκλειστή άπ' όλες τς μεριές, κύριε Ιππότη!

Ο Λαγκαρντέρ δέν ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις. Τά μάντευσε όλα. Η έορτή είχε πειά τελειώσει κι' αυτό τόν τρώαζε περισσότερο άπ' τό κάθε τι. Η ώρες είχαν περάσει γι' αυτόν άνα λεπτά... Δέν είχε ύπολογίσει τό χρόνο και τόν είχε χάσει... Μονάχα ο θόρυβος τής έορτής θά μπορούσε νά διευκολύνει τή φυγή του.

—Είστε άφοσιωμένοι σέ μένα; ρώτησε τους δυο μπράβους.

—Τά πάντα, μέχρι θανάτου! τού άπάντησαν έκείνοι θάζοντας τό χέρι τους στην καρδιά τους.

Και δέν έλεγαν ψέματα, γιατί ο Λαγκαρντέρ ήταν τό ειδαλό τους. Η Αύγη πάλι έτρεμε για τόν Λαγκαρντέρ και δέν συλλογιζόταν καθόλου τόν έαυτό της.

—Έβγαλ' αν τους σκοπούς από τς πύλες; ρώτησε ο Έρρικός.

—Τους ένιαχουν, άπάντησε ο Κοκαρντάς. Πρέπει νά παίξετε μέσα στο άλα...

Ο Λαγκαρντέρ άρχισε νά σκέφτεται... Έξάφνα ένας άριστος θύρωθος άκούστηκε πίσω άπ' τά φυλλάματα. Θάλεγε κανείς πώς άνθρωποι πλησιάζαν άπ' όλες τς μεριές με προφυλάξι. Ο Λαγκαρντέρ κ' οι σύντροφοί του δέν μπορούσαν νά έδούν τίποτε. Τό μέρος όπου βρισκόταν ήταν πιά φωτισμένο από τς γειτονικές δεινδροστοχίες.

—Άκού, είπε ο Λαγκαρντέρ, πρέπει νά παίξουμε όλα για όλα... Μην ενδιαφέρεστε για μένα... Ξέρω πώς θά τά θγάλω πέρος... Έχω μία μεταμφιεσί που θά μπορέσει νά ξεγελάσει τό μάτια τών έθρβόν μου... Πάρτε μαζί σας αυτή τή νέα... Θά μπήτε μαζί τς στη στή που είναι μπρός από τά διαμερίσματα του αντιβασιλέως, θά στρίψετε άριστερα και θά βρεθήτε μπρός στην πύλη που ουλαίει ο Λά Μπρεάν, ένας άνθρωπος δικός μου. Θά τού πητε: «Έρχομαστε έμ' έμέρους έκείνου που είναι στο θυρωρείο σου...» Τότε αυτός θά σας άνοίξει την πύλη του δρόμου

και θά πάτε νά περιμένετε πίσω άπ' τό προσευχητήριο του Λουέβρου.

—Σύμφωνο! είπε ο Κοκαρντάς.

—Μιά λέξι ακόμα. Μου όρκίξετε ότι θά προτιμήσετε νά σκοτωθήτε, παρά νά παραδώσετε αυτή τή νέα;

—Τό όρκίζομαστε... Θά σκοτώσουμε άλύπητα όποιον άποπειραθή νά μάς φράξή τό δρόμο... Αυτή τή φορά, θά μείνετε εδω-χρησμένοι από μάς...

Ο Λαγκαρντέρ φίλησε τό χέρι τής Αύγης και τής είπε:

—Θάρρος!... Είναι ή τελευταία μας δικμασία!

Η Αύγη άπομακρύνθηκε, συνοδευόμενη από τους δυο μπράβους.

Καθώς προχώρησαν λίγο, ένας στρατιώτης που τους είδε φώναξε στους συντρόφους του:

—Έ, νά μία πεταλουδίτσα που έμεινε, καθώς φαίνεται, πολύ άργα στον κήπο...

—Μικρούλη μου, τού άπάντησε θαρρετά ο Κοκαρντάς, είνε μία κυρία του υπαλλέτου...

Και παραμερίζοντας περιφρονητικά τους στρατιώτες που είχαν σταθή μπροστά τους, έπρόσθεσε:

—Η Αυτού Ύψηλότης ο Άντιβασιλέως την περιμένει!

Οι στρατιώτες άρχισαν νά γελοούν και τους έκκαν τόπο.

Μά πίσω από ένα σάβεντρο πορτοκαλλιών έκεί κοντά, παραμόνευαν δυο άντρες, ο Γκονζάγκας, κι' ο Πευρόλ. Είχαν

σταθή έκεί για τόν Λαγκαρντέρ, τόν όποιο περίμεναν νά φωνή από στιγμή σέ στιγμή... Βλέποντας τή νέα και τους άκολουθούς της ο Γκονζάγκας ψιθύρισε μερικά λόγια στο αυτί του Πευρόλ. Έκείνος άμέσως πήγε και άνενοήθηκε με πέντ' έξη σταβοφόρους, που βρισκότανους κρυμμένοι πιά πίσω κι' όλοι μαζί άρμισαν προς τους δυο υπράδους και τήν Αύγη, οι όποιοι είχαν φτάσει στο μεταξά μπρός στην πύλη που φώναζε ο Λά Μπρεάν.

Ο Λά Μπρεάν άνοιξε την πύλη, όπως άλλωστε τό περίμενε ο Λαγκαρντέρ. Μονάχα τήν άνοιξε δυο φορές: την πρώτη για τήν Αύγη και τήν άκολουθήα της και τή δεύτερη για τόν Πευρόλ και τους συντρόφους του.

Ο Λαγκαρντέρ είχε γλυστηρήσει ως την άκρη του μονοπατιού, για νά δῆ άν ή Αύγη θά έβγαυνε έξω χωρίς έμπόδια. Οταν θέλησε νά ξαναγυρίσει στο θυρωρείο, βρήκε τό δρόμο φραγμένο. Έν' άπόσπασμα στρατιωτών ήταν παραταγμένο μπροστά του.

—Έ, κύριε Ιππότη! τού φώναξε ο άρχηγός του ο μαρκήσιος ντε Μπουνιέ, με φωνή που έτρεμε ελαφρά. Μή φέρετε και μία αντίσταση. Είστε περικυκλωμένοι από παντού.

Τού έλεγε την άλήθεια, γιατί την ίδια στιγμή ο Έρρικός είδε νά ξεπροβάλουν όλόγυρά του ένα πλήθος όπλοφόροι.

—Τί με θέλετε; ρώτησε ο Έρρικός, χωρίς νά τραβήξη καν τό σπαθί του.

Ο γενναίος Μπουνιέ τόλμησε νά τόν πλησιάσει και νά τόν πιάσει άπ' τό μπράτσο. Όστόσο ο Λαγκαρντέρ δέν έκανε την παραμικρή κίνηση και ξαναώτισσε:

—Τί με θέλετε;

—Αυτό θά τό μάθετε σέ λίγο, κύριε Ιππότη, είπε ο Μπουνιέ. Και άπειθυνόμενος προς τους άνδρες του έπρόσθεσε:

—Εμπρός! Στο Παλάτι! Έλπίζω ότι θ' άναγνωρίσετε πώς τόν συνέλαβα μένος μου.

Οι όπλοφόροι ήταν περισσότεροι από έξήντα. Περιτοίχιζαν τόν Έρρικό και άκολουθώντας τον από πίσω, διευθίνθηκαν προς τά διαμερίσματα του αντιβασιλέως.

VI

Η ΕΝΕΔΡΑ

Όταν ο Λαγκαρντέρ μπήκε στο μεγάλο γραφείο του αντιβασιλέως, ύπρχε πολός κόσμος έκεί μέσα. Οι κ.κ. ντε Λαμουανιόν, ντε Τρέμ και Μασού σκετόντουσαν πλάι στον αντιβασιλέα, ο όποιος ήταν καθισμένος. Οι δούκες Σαν-Σιμόν, τω Λουζεμβούργου και Άρκουό σκετόντουσαν πλάι στο τράκι. Ύπρχαν φρουροί στις πόρτες κι' ο Μπουνιέ, θριαμβευτικά, σκούπιζε τόν ιδρώτα του μπρός στον καθρέφτη.

—Είδα κ' έπαθα ώστόσο νά τόν συλλάβω, έλεγε με σιγαλή φωνή. Μά έπιτέλους τόν κρατάω!

(Άκολουθεί)

Έθγηναν έξω από τό θυρωρείο...